

[Arne Larsen.]

været arbejdsløse af længere varighed, og 17 pct., som er ledige på grund af vejr.“

Så enkelt er det. Det skulle man tro statsministeren for længst var blevet klar over.

I Århusområdet er ledigheden stor, i Københavnsområdet er ledigheden stor, den 6. januar i år havde vi en samlet ledighed i byggefagene på 11,2 pct. i landsmålestok. Så det er så rigtigt, som det er sagt af murerformanden i Silkeborg: det er umuligt at anvise murerarbejde. Der er nemlig ikke fuld beskæftigelse, hvor meget så end statsministeren påstår det, og det er ulovligt, at enkelte arbejdsløshedskasser og lokale fagforeninger nedsætter sig som arbejdsformidlingskontorer. Derfor er det også bemærkelsesværdigt, at private uden for arbejdsformidlingen kan oprette deres specielle anvisningskontorer, og efter vor opfattelse burde disse forbydes.

Loven har været i kraft siden 1. april 1969, og der forefindes en række ting i den eksisterende lov, som det er rimeligt at tage op for derved at bringe loven bedre i overensstemmelse med de praktiske krav, der stilles såvel til de arbejdssøgende som til de folk, der skal administrere den. Det er nu anden gang, at loven tages op til revision på denne korte tid, og jeg håber, at den ved denne revision kan blive et mere tilfredsstillende instrument til bekæmpelse af den overhåndtagende arbejdsløshed, hvilket jeg dog har mine stille tvivl om.

Den måde, man foreslår loven revideret på, er ikke helt efter vor smag. For cirka 14 dage siden behandlede vi et andet forslag til ændring af samme lov. Det drejede sig om de arbejdsløshedsforsikredes kontingenter, der skulle forhøjes med ca. 14 mill. kr. Man kunne måske derefter have forventet, at staten, når den nu sparer 14 mill. kr. i tilskud til arbejdsløshedskasserne, så satte yderligere ind på at yde bistand af en sådan størrelse, at man fik anvendt de 14 mill. på denne måde. Men det er jo en sølle merudgift, som ministeren her foreslår, forbedringer til ca. 1,5 mill. kr.

Vi er imod principperne i lovens paragraf 12, for her er det jo sådan, at arbejdsanvisning kan ske, uden at den enkelte i og for sig bliver spurgt; altså, arbejdsanvisningskontorerne har en mulighed for — bevares, når de yder visse former for bistand — at

anvise folk arbejde andetsteds, uden for deres hjemstedskommune; selv om de ikke har lyst til at bevæge sig et andet sted hen, har man altså en mulighed for ved tvangsforanstaltning at flytte dem, så de altså nærmest er det, der er blevet kaldt brikker i et spil. Det finder vi er forkert; der bør være frivillighed i dette princip.

Jeg er blevet gjort opmærksom på, at mobilitet i og for sig er mange ting, det er bl. a. også et spørgsmål om at kunne bevæge sig fra hjemsted til arbejdsplads. Der kan godt være arbejdsløshed i én kommune, og i en kommune i nærheden, f. eks. 20 km derfra, kan der være mangel på arbejdskraft, men det kan næsten være umuligt at anvise arbejdskraft fra den ene by til den anden, f. eks. fordi der ikke er offentlige transportmidler, som sættes ind på de rigtige tidspunkter, sådan at folk kan komme fra hjem til arbejdsplads, når de skal det, ej heller f. eks. hvor der er tale om skiftehold. Her er en praktisk ting, som man måske skulle se på, en opgave, som muligvis de lokale arbejdsnævn kunne være med til at løse, for det er ikke alene oplysning om den økonomiske støtte, der kan ydes, men simpelt hen også en praktisk hjælp til løsning af mange små praktiske problemer, der kan blive tale om.

Det foreslås nu, at der ydes forskellige mobilitetsydelse i stedet for det, man før kaldte bistandsformer; fint skal det være, men om det forslår ret meget, vil tiden jo vise.

Jeg kan heller ikke forstå, at arbejdsministeren nedfælder disse principper i § 13, stk. 2, hvor der i punkt 2 står, at støtte kan ydes, såfremt passende arbejde ikke kan anvises på hjemstedet — det finder vi er forkert — og i punkt 3, at støtte kan ydes, hvis man tager til en lokalitet, som i forvejen har behov for arbejde. Det har ikke meget med mobilitet at gøre. Jeg tror, det burde være sådan, at man hjalp folk til at få det bedst mulige arbejde, sådan at de fik udnyttet deres evner bedst muligt, at den bedste mand altså fandt så godt et job som overhovedet muligt; jeg tror, man skulle skyde disse andre principper ud af lovforslaget.

Ellers er der jo visse bestemmelser i lovforslaget, som vi ikke vil vende os imod; dog er det med hensyn til spørgsmålet om dag-